

Arrest

nr. 95 282 van 17 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 31 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat M. - C. WARLOP en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 juni 2009 en heeft zich vluchteling verklaard op 22 juni 2009.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 juli 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 10 maart 2010 en 19 juni 2012.

1.3. Op 31 juli 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Palestijn afkomstig uit het vluchtelingenkamp Ayn al Helwe, gelegen in Libanon. In het voorjaar van 2007 werd uw broer Munir (O.V.6.148.111) door een stel aanhangers van de beweging "Usbat al Ansar" belaagd en afgetuigd. In augustus 2007 vluchtte hij naar België en vroeg hier in september 2007 asiel aan. In april 2009 kende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hem de vluchtelingenstatus toe. U zelf werd door vrienden en familie gewaarschuwd dat uw frequente alcoholconsumptie tot moeilijkheden kon leiden. Op 2 maart 2009 werd u bij uw thuiskomst omstreeks 02:00 uur 's nachts achternagezeten door een groep gewapende en gemaskerde belagers. U snelde weg en ontvluchtte Ayn al Helwe. Omdat het incident zich voordeed nabij een moskee die gelinkt is aan de beweging "Usbat al Ansar" nam u aan dat uw belagers tot deze beweging behoorden. Gedurende de hierop volgende dagen dook u onder bij uw broer en uw zus. Op 5 maart 2009 informeerde uw vader "Fatah"-voormannen Abu Tarek Chaker en Munir al Maqdah over hetgeen u overkomen was. Beide gaven ze te kennen dat ze u niet konden helpen. Ook wanneer uw vader de kamppolitie "al kifah al musalah" van het gebeurde op de hoogte stelde, antwoordden deze dat ze u niet konden helpen. Enige tijd later werd u benaderd door Aba Awad, een koffieverkoper van wie beweerd wordt dat hij tot "Fatah al Islam" behoort. Deze gaf u te kennen dat u problemen zou krijgen indien u alcohol bleef consumeren. Ook verschillende vrienden en familieleden gaven u zulks te kennen. Op 10 mei 2009 reisde u via Beirut naar Istanbul. Een viertal dagen later reisde u verder naar Izmir. Zo'n maand later reisde u verborgen in een boot naar België en vroeg hier op 22 juni 2009 asiel aan. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een originele UNRWA kaart, een originele Palestijnse vluchtelingenkaart en tenslotte een origineel attest opgesteld door het "Popular Committee" van Ayn al Halwe aangaande de problemen die u in het vluchtelingenkamp zou hebben gehad.

B. Motivering

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. In voorkomend geval zal de persoon die de bijstand of bescherming van de UNRWA genoot van rechtswege onder het Vluchtelingenverdrag vallen. Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn aanvankelijk een verblijfsrecht had in het Libanese vluchtelingenkamp van Burj Shamali als o.o. in al Bass en Ayn al Halwe en dat u er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS 10/03/2010, p.2). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, moet onderzocht worden of u uw land van gewoonlijk verblijf verlaten heeft omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens moet nagegaan worden of u kunt terugkeren naar Libanon en u zich effectief opnieuw onder de bescherming kunt plaatsen of bijstand kunt krijgen van de UNRWA.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal (CGVS) bent u uw land van gewoonlijk verblijf niet ontvlucht omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in de zin van artikel 48/4, §2 a en b van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Er dient immers te worden vastgesteld dat u omtrent essentiële elementen van uw asielaanvraag dermate tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen aflegt, dat uw algehele geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt.

U verklaarde tijdens uw eerste gehoor door het CGVS in maart 2009 achterna te zijn gezeten door een groep gewapende mannen, die vermoedelijk behoorde tot Usbat al Ansar. Na dit incident zou u enkele dagen zijn ondergedoken bij uw zus in Saida (CGVS 10/03/2010, p. 6). Het is dan ook opmerkelijk te moeten vaststellen dat u tijdens uw tweede gehoor door het CGVS, op geen enkel moment melding heeft gemaakt van dit incident. Dienaangaande dient eveneens te worden opgemerkt dat het door u voorgelegde attest, dat op 7 maart 2009 opgesteld werd door het "Popular Committee" van Ayn al Halwa, evenmin bevestigt dat u problemen zou hebben gehad met Usbat al Ansar, waardoor met gronde kan worden getwijfeld aan het waarheidsgehalte van uw verklaringen terzake. Het document stelt dat u problemen zou hebben ondervonden met Abu Awad, het hoofd van Fatah al Islam. Zowel tijdens uw eerste en tweede gehoor heeft u het over ene Abu Awad, een koffie verkoper, die u zou achtervolgen en in de gaten zou houden. U blijkt dan ook geenszins op de hoogte te zijn van het feit dat deze Abu Awad leider zou zijn van Fatah al Islam (CGVS 10/03/2010, p.6 – CGVS 19/06/2012, p. 8). Gezien u verklaarde de kampautoriteiten te hebben opgezocht, alwaar voorgelegd document blijkt van geeft, teneinde een oplossing te bemiddelen, mag het toch hoogst opmerkelijk worden genoemd dat zij u niet zouden hebben ingelicht over de achtergrond van deze Abu Awad. Bovendien dient aangestipt

te worden dat u tijdens uw tweede gehoor de betreffende koffie verkoper, Abed Khataab noemde in plaats van Abu Awad. U met deze onsamenhangendheid geconfronteerd stelde u zich vergist te hebben, wat toch ook als een frappant gegeven mag worden beschouwd (CGVS 19/06/2012, p.8). Voorliggende discrepanties tussen uw onderlinge verklaringen als ook met de inhoud van het door het "Popular Committee" opgestelde attest, sterken de twijfel over het waarheidsgehalte van voorliggend attest en doet bijgevolg verder afbreuk aan waarachtigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. U voorts gevraagd op welke wijze u geïntimideerd werd als gevolg van uw alcoholverslaving, stelde u dat u onder meer hard werd geslagen (CGVS 19/06/2012, p. 4). U gevraagd hoe vaak u te maken kreeg met fysiek geweld, verklaarde u dit niet meer te weten (CGVS 19/06/2012, p. 6). U geconfronteerd met het feit dat u tijdens uw eerste gehoor geen melding maakte van fysiek geweld ten aanzien van uw persoon, beweert u plotseling nooit te hebben verklaard dat u geslagen zou zijn (CGVS 19/06/2012, p. 8). Eveneens is het opmerkelijk dat u tijdens uw tweede gehoor beweerde reeds sinds 2008 regelmatig uit het kamp te zijn weggestuurd als u in dronken toestand verkeerde, terwijl u hier evenmin gewag van maakt tijdens uw eerste gehoor (CGVS 19/06/2012, p. 3). Ook zou ene Abu Tarik, waarvan u vermoedde dat hij behoorde tot Usbat al Ansar, u hebben bedreigd met 40 zweepslagen omwille van uw alcohol gebruik (CGVS 19/06/2012, p. 4). Het wekt verbazing te moeten constateren dat u tijdens uw eerste gehoor deze persoon en dit incident zelfs helemaal niet heeft vermeld. Dergelijke inconsistente verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u opgeworpen vervolgingsincidenten.

Voorts dient nog te worden geconstateerd dat u bij het invullen van de vragenlijst van het CGVS bij de Dienst Vreemdelingenzaken beweert dat u meermaals zou zijn opgepakt omwille van uw drankgebruik en dat u telkens na betaling van een boete van 20 dollar, mocht beschikken (zie vragenlijst, p. 2- 3). Tijdens beide gehoren door het CGVS, heeft u op geen enkel moment aangegeven ooit gearresteerd te zijn geweest. Ook vernoemde u bij de Dienst vreemdelingenzaken geen enkel vervolgingsincident dat u tijdens de gehoren door het CGVS heeft aangehaald. U geconfronteerd met de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, stelt u dat het te lang is geleden om u daar nog iets concreets van te herinneren (CGVS 19/06/2012, p. 7). Deze uitleg kan, in het licht van voorafgaande, evenwel moeilijk als een verschoning voor voorliggende tegenstrijdigheden worden weerhouden. Wederom dient dan ook te worden vastgesteld dat u tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot de door uw ondergane vervolgingsincidenten, die toch de essentie van uw asielaanvraag uitmaken.

Op basis van voorafgaande kan dan ook worden geconcludeerd dat u dermate inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de vervolgingsincidenten, dat u algehele geloofwaardigheid in het gedrang komt. Er kan bijgevolg dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering als zou u in de negatieve belangstelling staan van islamitische fracties omwille van uw drankgebruik.

Uit wat voorafgaat, kan niet worden besloten dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van de Conventie van Genève, noch een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b.

Volledigheidshalve dient te worden aangestipt dat de toekenning van de vluchtelingenstatus aan uw broer door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet niet af aan bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag. Iedere asielaanvraag wordt immers op individuele basis beoordeeld.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze deze appreciatie zouden kunnen wijzigen. Ze bevestigen uw identiteit alsook uw herkomst. Met betrekking tot het attest dat op 7 maart 2009 opgesteld werd door het "Popular Committee" van Ayn al Halwa, dient te worden verwezen naar bovenstaande motivering.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt voorts dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Political Affairs and Refugees) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren en dat zij recht hebben op een reisdocument dat 3 tot 5 jaar geldig is. Verder blijkt dat bij het bekomen van de benodigde reisdocumenten beroep kan gedaan worden op de Libanese ambassade in Brussel. Alhoewel de procedure weliswaar enige tijd in beslag kan nemen, worden geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een identiteitskaart (zie documenten groene map). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Daar blijkt dat u geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat u in Libanon vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert, en er bovendien is vastgesteld dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren naar Libanon, is het CGVS van

oordeel dat er geen obstakels bestaan die kunnen verhinderen dat u kunt terugkeren naar Libanon en er zich opnieuw onder de bescherming zou kunnen plaatsen of bijstand zou kunnen genieten van de UNRWA. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 1A en 1D, alinea 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat hij een Palestijn is afkomstig uit Ayn al-Helwe, dat hij er de bijstand van de UNRWA geniet doch hij nu hier staat en dus geen bijstand meer krijgt zodat het duidelijk is dat hij als vluchteling moet worden erkend. Hij citeert artikel 12, lid 1, sub a van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004, alsook artikel 55/2 van de vreemdelingenwet en wijst erop dat genoemde artikelen expliciet verwijzen naar de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève. Aangaande de toepassing van artikel 1D van de Conventie van Genève citeert verzoeker vervolgens uit de arresten RvV 37 912 van 29 januari 2010 en RvV 39 337 van 25 februari 2010, waarin wordt gesteld dat artikel 1D van het Verdrag van Genève bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag. In het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van oktober 2009 over de toepassing van artikel 1D, bevestigd in het standpunt naar aanleiding van een prejudiciële vraag om toelichting over artikel 12, 1, a) van de richtlijn gesteld door het Hongaars 'hoofdstedelijk gerechtshof' in Boedapest aan het Hof van Justitie van de EG in Luxemburg op 26 januari 2009 (zaak C-31/09), wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt (UNHCR, "Revised Statement on Article 1D of the 1951 Convention", oktober 2009, p. 8 en UNHCR, "Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees", oktober 2009 punt C. 8) (arrest BOLBOL van het Hof van Justitie van EG van 17 juni 2010). Verzoeker steunt zich tevens op arrest CCE 43 061 van 6 mei 2010, alsook op de UNHCR *Statement on Article 1D of the 1951 Convention* van mei 2009, waarin wordt gesteld dat er in bepaalde gevallen redenen kunnen bestaan die een terugkeer van een persoon naar het mandaatgebied van de UNRWA verhinderen, bijvoorbeeld omdat de overheid van het land van gewoonlijk verblijf de terugkeer weigert. Verzoeker wijst er vervolgens op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over informatie beschikt waaruit blijkt dat de Libanese autoriteiten reisdocumenten uitreiken aan Palestijnen die bij de UNRWA en de DAPR geregistreerd zijn en dat UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Verzoeker betwist deze informatie niet en stelt dat vervolgens onderzocht dient te worden of hij vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin riskeert. Hij verwijst naar de definitie van vluchtelingen zoals opgenomen in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en meent dat hij volledig voldoet aan de in deze definitie aangegeven gronden 'gegronde vrees', 'voor vervolging' en 'omwille van het behoren tot...'. Hij herhaalt zijn vluchtmotieven, namelijk dat hij bedreigd werd door aanhangers van Usbat al-Ansar en Jund al-Sham, en hij benadrukt dat het duidelijk is dat noch de Libanese autoriteiten, die niet tussenbeide komen in intra-Palestijnse aangelegenheden, noch het "Popular Committee" hem kunnen beschermen. Verzoeker verduidelijkt dat de veiligheidssituatie in Ayn al-Helwe gespannen was vanwege een aanhoudend conflict tussen Fatah en de islamitische groeperingen Usbat al-Ansar en Jund al-Sham en stelt onder verwijzing naar verschillende persartikelen dat de kampautoriteiten niet de macht hebben om hier een einde aan te maken en zij niet in staat zijn om de orde en de veiligheid te bewaren. Verzoeker betwist aldus de informatie gevoegd aan het administratief dossier waaruit blijkt dat in geval van conflict tussen kampbewoners van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, er in de kampgemeenschap actieve mechanismen voor bemiddeling en 'conflict resolution' bestaan. Voorts citeert verzoeker uit arrest CCE 9802 van 11 april 2008 met betrekking tot de algemene situatie en het gebrek aan effectieve bescherming in Ivoorkust. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij diverse documenten heeft bijgebracht ter

staving van zijn vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, documenten waarmee het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker evenwel geen rekening heeft gehouden.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, voert verzoeker aan dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid is om naar Libanon terug te keren, zodat hem de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) er vastgesteld dient te worden dat hij omtrent essentiële elementen van zijn asielrelaas dermate tegenstrijdige en onsamenhangende verklaringen heeft afgelegd dat zijn algehele geloofwaardigheid in het gedrang komt, zoals wordt toegelicht, (ii) de door hem voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie zouden kunnen wijzigen, en (iii) uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Political Affairs and Refugees) geregistreerd zijn.

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat verzoeker onder meer een vluchtelingenkaart en zijn UNRWA-kaart heeft neergelegd en dat aan zijn identiteit en afkomst uit de Libanon, alsook aan de bijstand aan zijn familie vanwege de UNRWA niet wordt getwijfeld.

2.5. De Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 bepaalt in artikel 12, 1, a) het volgende:

“Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:
a) *hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn. (...).”*

Artikel 55/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat *“een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...).”*

De Richtlijn, inzonderheid artikel 12, 1, a), en artikel 55/2 van de vreemdelingenwet verwijzen derhalve expliciet naar de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Artikel 1 D van voornoemd Verdrag bepaalt dat wanneer de bescherming of bijstand van andere VN-organen of instellingen zoals de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd, de personen die de bijstand en de rechtsbescherming van de UNRWA genoten, van rechtswege zullen vallen onder het vluchtelingenverdrag. In het standpunt van UNHCR zoals uiteengezet in de nota van oktober 2009 over de toepassing van artikel 1 D wordt gesteld dat wanneer een persoon buiten het mandaatgebied van de UNRWA verblijft, hij of zij niet langer de bescherming of de bijstand geniet van de UNRWA en bijgevolg valt onder artikel 1D, tweede lid, zodat deze persoon automatisch recht heeft op de voorzieningen van het vluchtelingenverdrag van 1951. Zulks belet evenwel niet dat de persoon die terugkeert naar het mandaatgebied van de UNRWA opnieuw onder de toepassing van artikel 1D, eerste lid van het Verdrag valt. (UNHCR, *“Revised Statement on Article 1D of the 1951 Convention”*, oktober 2009, p. 8; UNHCR, *“Revised Note on the Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian refugees”* oktober 2009 punt C. 8 en 10).

In bepaalde gevallen echter kunnen er redenen zijn waarom de persoon niet terug kan of wil keren naar het mandaatgebied, bijvoorbeeld omdat de overheid van dit land de terugkeer weigert. Derhalve moet worden nagegaan of een Palestijnse vluchteling, die onder de zorgen valt van de UNRWA, zich effectief onder die bescherming kan plaatsen. Indien het land van gewoonlijk verblijf van de Palestijn de terugkeer belemmert, dient deze persoon erkend te worden als vluchteling zonder dat artikel 1 A van het Vluchtelingenverdrag moet worden onderzocht, vermits hij reeds vluchteling is. In casu zijn er, mede gelet op het feit dat verzoeker over identiteitsdocumenten beschikt, geen elementen aanwezig waaruit blijkt dat verzoeker de terugkeer naar en toegang tot Libanon zou geweigerd worden.

2.6. Immers, de Raad stelt vast dat de verwerende partij een gedegen en actueel onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijkheid van Palestijnse vluchtelingen om naar hun land van gewoonlijk verblijf, in casu Libanon, terug te keren, zoals blijkt uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier.

Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing blijkt uit deze informatie, in het bijzonder de "Subject Related Briefing "Libanon" - "Terugkeermogelijkheden van Palestijnen naar Libanon" van 27 mei 2011, dat Palestijnen afkomstig uit Libanon na een verblijf in het buitenland zonder problemen kunnen terugkeren naar dit gebied. Deze informatie wordt door verzoeker niet betwist in het verzoekschrift.

2.7. Verzoeker dient *in casu* aan te tonen dat hij niet kan of wil terugkeren naar Libanon omwille van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, of omwille van het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De Raad ziet in casu geen enkel obstakel dat verzoeker verhindert terug te keren naar Libanon temeer hij geen elementen heeft aangebracht die er op kunnen wijzen dat hij in het land van gewoonlijk verblijf vervolging in vluchtelingrechtelijke zin riskeert. In casu wordt immers in de bestreden beslissing op omstandige wijze uiteengezet waarom geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om deze motieven ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten en elementen in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter niet vermag de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, dewelke steun vinden in het administratief dossier, te ontkrachten, noch zijn beweerde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Evenmin betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten. In zoverre verzoeker meent dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de door hem bijgebrachte documenten, mist deze bewering feitelijke grondslag: "(...) *Dienaangaande dient eveneens te worden opgemerkt dat het door u voorgelegde attest, dat op 7 maart 2009 opgesteld werd door het "Popular Committee" van Ayn al Halwa, evenmin bevestigt dat u problemen zou hebben gehad met Usbat al Ansar, waardoor met gronde kan worden getwijfeld aan het waarheidsgehalte van uw verklaringen terzake. Het document stelt dat u problemen zou hebben ondervonden met Abu Awad, het hoofd van Fatah al Islam. Zowel tijdens uw eerste en tweede gehoor heeft u het over ene Abu Awad, een koffie verkoper, die u zou achtervolgen en in de gaten zou houden. U blijkt dan ook geenszins op de hoogte te zijn van het feit dat deze Abu Awad leider zou zijn van Fatah al Islam (CGVS 10/03/2010, p.6 – CGVS 19/06/2012, p. 8). Gezien u verklaarde de kampautoriteiten te hebben opgezocht, alwaar voorgelegd*

document blijkt van geeft, teneinde een oplossing te bemiddelen, mag het toch hoogst opmerkelijk worden genoemd dat zij u niet zouden hebben ingelicht over de achtergrond van deze Abu Awad. Bovendien dient aangestipt te worden dat u tijdens uw tweede gehoor de betreffende koffie verkoper, Abed Khataab noemde in plaats van Abu Awad. U met deze onsamenhangendheid geconfronteerd stelde u zich vergist te hebben, wat toch ook als een frappant gegeven mag worden beschouwd (CGVS 19/06/2012, p.8). Voorliggende discrepanties tussen uw onderlinge verklaringen als ook met de inhoud van het door het "Popular Committee" opgestelde attest, sterken de twijfel over het waarheidsgehalte van voorliggend attest en doet bijgevolg verder afbreuk aan waarachtigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.(...)"

2.8. In de mate verzoeker argumenteert dat de veiligheidssituatie in Ayn al-Helwé gespannen was vanwege een aanhoudend conflict tussen "Fatah" en de islamitische groeperingen "Usbat al-Ansar" en "Juhnd al-Sham" en de kampautoriteiten niet bij machte zijn om er een eind aan te maken en hij geen enkele bescherming kan krijgen van de Libanese en Palestijnse autoriteiten, wijst de Raad erop dat verzoeker de voorgehouden vrees voor vervolging omwille van zijn alcoholgebruik en zijn nood aan bescherming om die reden niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij het voorwerp was van een conflict tussen hem en de extremistische Palestijnse groeperingen en maakt derhalve ook niet aannemelijk dat de kampautoriteiten hem niet kunnen beschermen tegen zijn belagers.

In het licht van verzoekers verklaringen en van de concrete omstandigheden van de zaak, is de Raad van oordeel dat in casu geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Inzake subsidiaire bescherming, poneert verzoeker in voorliggend verzoekschrift dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar Libanon terug te keren. Hij laat evenwel na te concretiseren waaruit het reëel risico in zijn hoofde dan wel zou bestaan. In zoverre hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, benadrukt de Raad dat verzoeker, mede gelet op wat voorafgaat, niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of gevisieerd door zijn autoriteiten of door derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inzake de subsidiaire beschermingsstatus op hem van toepassing zijn.

2.10. Waar verzoeker in fine vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS